

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Siklóssy László*
 Cím: *Nagy cirkusz-égés a száz év előtti Pestben.*

Forrás: *Pesti Hírlap*

Bp. (Hely)   *1942 V. 8.* (Idő)   (Köt. v. füz.)   (Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	<i>491.3</i>
Hely	
Idő	<i>"1942"</i>
Személy	

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Nagy cirkusz-égés a száz év előtti Pestben

Irta Siklóssy László

A régi Pestnek másfélszáz év előtt még az „állathecc” volt a cirkusza. A növekvő város javuló izlése azonban csakhamar elfordult ettől az alantas szórakozástól és a cirkusz nemzetközi műfajában talált kielégülést. Hatalmas akrobaták, kecses légtornászok, kacagató bohócjelenetek gyönyörködtették a pesti közönséget, amely azonban bizonyos honi izt is megkívánt a mutatványokban. Ezt meg is kapta finom műlovar-játékokban és lovas felvonulásokban. Hogy porfelhőbe borult az egész nézőtér, ezen senki sem bosszankodott: végre is ez illett Pesthez, a poros Alföld legnagyobb városához.

Gyorsan fejlődő Pestünket egymásután keresték fel a középeurópai nagy cirkusztársulatok, amelyek vagy a Dunaparton vagy az Országuton (a mai belső köruton) ütöttek tanyát. Wolf Henrik cirkusztulajdonos, aki 1834-ben is járt nálunk, 1843-ban a Dohány-utca sarkán lévő üres telken emelt egy faépületet, amelynek tetejét be is cserepezte. Ez volt abban az időben a tűz ellen való védekezés legtükrétebb foka.

Wolf divatos cirkuszába tódult is a közönség, különösen 1843 április 30-án, amikor visszavonhatatlanul utolsó díszelőadását hirdette. Az előadás programmszerűen zajlott le egészen estig, ekkor azonban a faépület vá-

ratlanul kigyulladt. A közönséget sikerült idejében eltávolítani, maga az épület azonban felszerelésével együtt odaveszett. Ez alkalmat adott a sajtónak, hogy rámutasson a városi tűzoltórendszer hiányaira.

— A Huszár-háznak tőszomszédságában lévő *műlovarkör* — írta *Kossuth Lajos Pesti Hírlapja* —, az odacsődült báméskodó sokaság előtt vigan ropogva elégett. Mi azt gondolók, hogy Wolf igazgató nagyszerű tűzijátékkal akarja bucsuzásul a közönséget gyönyörködtetni, annyira nem volt semmi előkészület az oltásra. Ebben a véleményünkben az első vizipuska megerkezte is megerősített, mert abból semmiképen sem jött ki víz; ugyanazt a szerepet játszotta, mint a bajazzo, akinek semmi sem sikerül. Közben a Huszár-ház ablakai már füstölni kezdtek; ez s a körülötte lévő épületek bizony csak a Jóisten oltalmára voltak bizva. Megjelent egy oltószerekkel megrakott szekér, de ezt sem lovak, hanem emberek vonták . . . Végül mégis sikerült a tűz terjedését megátolni.“

A *Pesti Hírlap* tehát lándzsát tört azért, hogy ilyen faalkotmányokat ne építsenek a város közepébe. Ugyanigy nyilatkozott a *Der Spiegel* című művészeti lap, amely rámutatott a Vásártér (ma Erzsébet-tér) közelségére. *Ez a világ legszebb vásártere — írja —, de hogyha egyszer ezek között a bódék között tűz üt ki, akkor vége lesz a mi városunknak!*

Szóval mindenki méltatlankodott a város hiányos „tűzvédelmén”, lénye-

gében azonban ezután sem javítottak az állapotokon. Legkevesbé féltették a kőből épült hatalmas pesti *Városi Színházat* (a mai *Vörösmarty-téren*), amely akkor már negyedik évtizedébe fordult. S ime, 1847. február 6-án ez a kolosszus is a tűz martaléka lett.

9086